

Тогава вдигна съ властенъ махъ дѣсница
И вдѣхновенъ вѣскликна Хиперидъ:
— Киприда! Вий нема ще поругайте
Богинята! Надъ васъ туй дивно тѣло,
Не вѣе ли съ небесно откровенъе! —
И прѣклони челото си вѣнчано
Той прѣдъ Киприда-Фрина самъ тогава
Благоговѣйно. . . . Сонмътъ хелиасти,
А заедно и самъ народътъ съ тѣхъ,
Омаяни въ безмълвие стояха.
А тя надвластно въ свойта нагота
Сияеше вѣвъ златолунний блѣскъ,
И формитѣ божествени и чудни
Полѣхваха къмъ тѣхъ съ благоуханъе.

И възвѣща съвѣтътъ на мжжетѣ
Прѣсжлата си — Фрина е свободна!

И сжщата тѣлпа, що прѣди мигъ
Ревеше: «Смъртъ за гордата хетера!»
Сега въ захласъ я на ржцѣ понесе
Къмъ храма на богиня Афродита.
И дълго ошъ пзъ улицитѣ тъмни
Безумний викъ отъ хпляди гърла
Ехтеше: «Φρόνη, θεά! Ζήτω, ζήτω!» ⁵

1-и Ноемврий 1894 г